

»Ja ja. Godnat, Jensen,« sagde Frøkenen og klappede hende paa Kinden, rørt over, at hun saa gerne vilde trøste hende. »Gaa nu i Seng.«

Inde i Salen med de rigt udskaarne Møbler, der i Skæret fra Gadelygten mindede om en gammel Riddersal, indrettede hun sig for Natten i den ene af de fire Vindues-Nicher, hvor der stod en højrygget Lænestol. Med Tæppet stoppet ned omkring sig og en Pude under Nakken sad hun ubevægelig Time efter Time og stirrede ud i Halvmørket uden at tænke paa at sove. Fra Spisestuen, hvor ogsaa alt var slukket, stod Døren aaben ud til Køkkengangen for at hun straks kunde høre det, dersom Enslev skulde ringe.

Fra den stille Plads udenfor lød Skridt af enlige Fodgængere og derimellem den lange Skuren af Sporvognene i Bredgade. Af og til hørtes ogsaa den fjerne, dybe Tone af Skibenes Taagesignaler ude i Sejlløbet.

Mange Tanker om Dagens Hændelser, mange Erindringer om Mennesker og Oplevelser fra Nutid og Fortid gik gennem hendes Sind, mens Timerne langsomt skred. Og paany blev hun rørt ved at tænke paa lille Jensen, der næppe nogensinde selv havde tilhørt en Mand og dog havde følt Trang til at trøste hende. Hun skulde ikke glemme det lille